

er jo ikke saa faa Regnskaber, der endnu mangle, og med den Erfaring, vi have fra Fortiden, havde det dog maaskee, som sagt, været ret hensigtsmæssigt at vise Statsrevisionen, hvor Meget af Arbeidet der er blevet færdigt. Jeg haaber med den ærede Minister, at denne Sag maa kunne bringes i Orden, thi, som det vil være Ministeren bekendt, er der saavel i Folkethinget som her blevet reist meget væsentlige Anker og meget kraftigt udtalt Anker over, at denne Sag ikke er fremmet. — Der er endnu en Døphøning, som jeg skal tillade mig at fremsætte ligeoverfor det høitærede Thing med Hensyn til en Meddelelse, som den høitærede Formand har fremsført her i Thinget for lidt siden. Det kunde let, støttet til denne Angivelse fra Formandens Side, faae Udsæende af, at Udvalget nærede den mindste Tvivl om, om ikke Underkriften paa Statsrevisorernes Beretning til Rigsdagen for 1865—66 kunde give Anledning til en Udsættelse. Dette er imidlertid saa langt fra Tilfældet, at vi tværtimod maa erkjende, at Underkriften paa denne Beretning fuldkommen er i Overensstemmelse med den Praxis, der hidtil er bleven fulgt. Vi have tværtimod netop troet iaar at kunne fremkomme med vort Ønske om at see Beretningen underkrevet paa en anden Maade, fordi der ikke var noget som helst at udsætte paa Underkriften som den forelaa, naar vi see hen til den tidligere Praxis, og fordi vi, naar vi iaar fremkom med et saadant Ønske, vare visse paa, at Ingens personlige Følelse kunde blive ubehagelig berørt. Jeg troer dog at turde fremhæve, at det jo ingenlunde er noget Usædvanligt, som vi ønske, men at det tværtimod er den Forretningsskik, der iøvrigt i Thinget er almindelig, at ethvert skriftligt Arbeide, enhver Erklæring, Betænkning eller Beretning fremlægges for Thinget underkrevet. Det er jo saaledes Tilfældet med Betænkninger over Love, det er Tilfældet med Lovudkast, der ere behandledes i det ene Thing og sendes til det andet; i alle saadanne Tilfælde foreligger Underkriften umiddelbart til Thingets Østersyn. Jeg troer, at

det vil være rigtigt paa Udvalgets Vegne endnu at give en lille Døphøning, nærmest i Anledning af, at vi netop iaar ere fremkomne med det Ønske at see selve Beretningen underkrevet. Som det høie Thing vil erindre, manglede der jo nemlig i Statsregnskabet for Finantsperioden 1864—66 en af Statsrevisorernes Underkrift, og dernæst var der til et Parti af denne Beretning, som netop var forfattet af vedkommende Statsrevisor, af de tre andre Statsrevisorer knyttet en Bemærkning om, at de ikke kunde paatage sig det fulde Ansvar for dette Affnit, da de ikke havde havt Leilighed til, i Overensstemmelse med Instruxen, at gennemgaae det med den Statsrevisor, der ikke havde underkrevet den samlede Beretning. Vi henvendte os derfor til Thingets høitærede Formand for at see at faae denne Mangel afhjulpen, idet det forekom os, at denne Mangel paa Underkrift samtidig med en saadan Anmærkning fra de andre Statsrevisorers Side gav det hele Parti en saadan Mangel i Henseende til Affattelse og Mangel paa Paalidelighed, at vi maatte ønske i alt Fald at faae den afhjulpen ved en senere Underkrift, og denne kom da til at foreligge for Udvalget i den Form: „ovenstaaende Indledning underskrives herved“, hvorunder da den manglende Statsrevisor paategnebe sin Underkrift. Herved var det os jo klart, at Indledningen betragtedes som noget fra Betænkningen Forskjelligt, og vi fremsførte derfor paany det Ønske for Formanden at faae selve Betænkningen, hvori denne Anmærkning fandtes, underkrevet. Dette var nu virkelig tilbeels vanskeligt, fordi ingen af de andre Statsrevisorer havde underkrevet Betænkningen, og der maatte altsaa paa Indledningen tilføies den Bemærkning af den, der underkrevet senere, at han underkrevet den efterfølgende Beretning. Havde der derimod paa sædvanlig Maade foreligget en Underkrift fra samtlige Statsrevisorer, saa havde han ogsaa kunnet tilføie sin Underkrift paa selve Beretningen, og det hele Spørgsmaal vilde derved meget lettere være kommet i Orden. Det, der